

rer Lov til at ſige nej, men de vide, hvad Konſekvensen bliver, og de vide, at lige over for et ſaadant Nej har man Lov til at anvende de konſtitutionelle Midler — andet er det ikke, man vil. Havde det været for 5 Aar ſiden; havde man anvendt Proviſorierne lige over for dem, og da vilde Konſekvensen af Nej-Teorien være kommen frem. Hvis man virkelig i dette Øjeblik vilde gaa hen og tage de 2,000 Kr. til Fredsbureauet og de 9,000 Kr.s Rentenedſættelſer mod Landſtingets Nej, ja, ſaa vilde man krænke Nej-Retten, men det er der ikke noget Menneſte, ſom tænker paa. Det højſte, ſom man tænker paa, er, ſom jeg haaber, en Oploſning af Landſtinget, for at det kan komme ud til Bælgernes Domſtol, eller ogſaa maatte Regeringen træder af og ſiger til de Herrer: Forløg om De kunne regere med eller uden Proviſorier. Det er fuldstændig loyalt og konſtitutionelt, og hvad Grund man har til at tale om, at man ſkal gaa under Naget, forſtaar jeg ſlet ikke.

Maa jeg endnu til den ærede Ordſpører og maatte ogſaa til den ærede Miniſter ſige med Henſyn til diſſe Rentenedſættelſer, at jeg hævder paa det beſtemteſte, at Debitorerne paa Rytterdiſtrikterne have Ret til at opſige. Det er ikke en Velvilje eller en Indrømmelſe, ſom gøres fra Adminiſtrationens Side, de have ifølge Reſkript af 1785 en fuldstændig legal Ret til at opſige deres Kapitaler, men det er jo et juridisk Spørgſmaal, ſom maatte ikke har ſaa megen Interæſſe. Hvad der derimod har Interæſſe, er den ærede Ordſpørers Bemærkninger om, at naar vi tage diſſe Debitorer; ere vi ikke ſikre paa at ſaa alle dem med, ſom kunde fortjene Rentenedſættelſe. Dertil ſvarer jeg følgende: Saa tage vi til næſte Aar alle dem, ſom ogſaa kunde fortjene Rentenedſættelſe, men ere vi blevne overbeviste om, at det er billigt og rigtigt, at Staten ikke tager højere Rente end fornødent af diſſe Debitorer paa Rytterdiſtrikterne, ſaa give vi dem Rentenedſættelſen i Aar, og til næſte Aar de andre, ſom have Krav derpaa. Og hvis den ærede Ordſpører ikke tør paafaa, at Staten har Lov til at handle ſom Nagertarl og tage højere Rente, end billigt er i viſſe Forhold, ſkal han være med til at bevillige denne naturlige og billige Rentenedſættelſe. Det havde været ſnuft, om den ærede Ordſpører, naar han ved, at der er andre Debitorer, ſom have Krav paa ſamme Rentenedſættelſe, i Fællesudvalget havde ſtillet Forſlag derom; det er nærmest hans Fejl, at han ikke har gjort det, men det kan jo rettes ad Aare. Der er ikke Spor af Princip deri, det hele er, at man ſiger, at Staten ſkal ikke benytte ſig af, at diſſe

Debitorer have Banſteligheder og Omkoſtninger ved at ſige diſſe Kapitaler op og derfor maatte ville blive ved at betale en for høj Rente af diſſe fortrinlige Prioriteter — det er det eneſte, ſom ligger for — men Staten ſkal der foregaa med et godt Ekſempel, Staten ſkal ikke tage højere Rente, end ret og billigt er, mod ſaadan Sikkerhed; Staten ſkal ikke optræde ſom Nagertarl, og at det ſkulde være imod de Herrerſ Principper, forſtaar jeg ſandelig ikke.

Men jeg vil ſlutte ſom før. Alle Dages Ende er jo ikke kommen; de Herrer have beſluttet nu at gøre dette Spring ud i Mørket, eller hvad de ville kalde det, de ſkulde have en Duffert ned i Finanslovnægtelſens Hav, ſom vi andre have kendt i mange Aar, og ſaa haabe vi, at der, om ikke paa Mandag, ſaa dog en af de nærmefte Dage, kommer en ny og bedre Finanslov ud af det, ſaa derfor kunne vi være lige gode Venner. Men der er blot en Ting, de Herrer maa huſte paa, og ſom jeg synes, de have glemt i det ſidſte halve Aar i indværende Samling, og det er, at de Anſkuelſer, ſom de forſøgte her, og de Samfundsklaſſer, ſom de tro at repræſentere, og ſom de maatte ogſaa repræſentere, det er kun en meget ringe Del af det danſke Folk; de maa huſte paa, at de ere Repræſentanter for et meget begrænſet, i Antal indſkrænket Kriſtofrati, Bureaukrati, Bourgeoiſi, de repræſentere deres Særinteræſſer, for ikke at ſige deres egoiſtiſke Interæſſer, det er dem, de ere Repræſentanter for, de ere Repræſentanter for Ideer, der ere ved at gaa ud af Kurs i Verden, de tro, det er dem, der ſtulle regere dette Samfund, deri tage de ſtorlig fejl, de ſtulle paſſe paa, de Herrer, at Tiden ikke løber fra dem, ſaa at de til ſidſt komme til at ſtaa ſom Repræſentanter for Ideer, der fortjente at sættes paa oldnordiſt Muſeum eller et andet Sted.

Rundſen: Da Finansloven i ſin Tid kom herop fra det andet Ting, havde den en ſaadan Skikſelſe, at jeg ikke vilde være i Stand til at ſtemme for den. Der var nede i Folketinget fra det Partiſ Side, jeg tilhører, gjort forſkellige Forløg paa at indſtrænke Bevillingerne til Militærudgifterne, men det var ikke lykkes at føre diſſe Indſtrænkninger igennem. Da jeg allerede paa det Tidſpunkt fandt, at Bevillingerne paa det militære Omraade vare for ſtore, vilde jeg allerede den Gang ikke have kunnet give Finansloven min Stemme. Nu foreligger her to Indſtillinger, ſom begge paa det militære Omraade forøge de militære Bevillinger med 75,000 Kr., og da Finansloven alſaa derved faar en for mig mere uantagelig